

ஃபெய்ஸ் அஹ்மத்ஃபெய்ஸ் கவிதைகள்
துரோகத்தின் தருணம்

துரோகத்தின் தருணம்

ஃரிபய்ஸ் அஹ்மத் ஃரிபய்ஸ் கவதைகள்

தமிழில் :

ராஜன்

சவுத் ஏசியன் புக்ஸ்

Throgathin Tharunam

Faiz Ahmed Faiz

Translated from English : Rajan

First Published : Dec. 1993

Printed at : Surya Achagam, Madras-41

Published by : South Asian Books

6/1, Thayar Sahib II Lane,

Madras-600 002.

Rs. 10.00

துரோகத்தின் தருணம்

ஃபெய்ஸ் அஹ்மத் ஃபெய்ஸ் கவிதைகள்

ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில் : ராஜன்

முதற் பதிப்பு : டிசம்பர் 1993

அச்சு : சூர்யா அச்சகம், சென்னை-41

வெளியீடு : சவுத் ஏசியன் புக்ஸ்

6/1, தாயார் சாகிப் 2ஆவது சந்து,

சென்னை-600 002.

ரூ. 10.00

உள்ளே...

அறிமுகம்	6
சுதந்திர விடியல்	13
இறுதி மடல்	15
துக்கம் அனுஷ்டிக்கும் நேரம்	17
நினைவு	19
வருந்த வேண்டாம்	20
பாரிஸ்	21
காதல் எனும் சூதாட்டம்	22
மாலைப் பொழுதே கொஞ்சம் மீனமிறங்கு	23
இரத்தத்தை கழுவு	25
நாம் என்ன செய்ய?	26
பகலும் இரவும்	28
தனிமைச் சிறை	29
இரவு முழக்கம்	30
நடப்பது நடக்கட்டும்	32
நீ நினைக்கின்றாய்	34
மலர்கள் உதிர்ந்துவிட்டன	36
நேசம் கொண்ட நெஞ்சத்திற்கு	37
துரோகத்தின் தருணம்	39
லெனின்கிராடின் கல்லறை	40
நித்திய வாழ்வுக்கு பிரார்த்தனை எதற்கு	41
உனது கண்களின் கடல்	42
சிறையின் மாலை	43
இன்னும் சில நாட்கள்...	44
துயரச் சூறாவளி	46

சிறையிலிருந்து ஒரு கடிதம்	47
நாங்கள் கவிஞர்கள்	49
பாலஸ்தின குழந்தைக்கு ஒரு தாலாட்டு	50
பேசு	51
மூன்று குரல்கள்	52
பாலஸ்தின தியாகிகளுக்கு	54
கேட்காதே	55
காட்சி	57
டாக்காவிலிருந்து திரும்பியபோது	59
பயணக் கதை	60
பாடல்	62
வருகை	64
கல் மழை	65
விண்ணப்பம்	66
நாய்கள்	67
அன்பிற்கு சிறை	68
மொஹஞ்சதாரோ	69
போர்வீரனுக்கு ஒரு அஞ்சலி	75
சமர்ப்பணம்	77

ஃபெய்ஸ் அஹ்மத் ஃபெய்ஸ்

ஃபெய்ஸ் அஹ்மத் ஃபெய்ஸ், இருபதாம் நூற்றாண்டில். இந்திய துணைக் கண்டத்தில் தோன்றிய மகாகவி களுள் ஒருவர். இடதுசாரி இயக்கங்கள் தந்த கவிஞர்களில் பாப்லோ நெருதாவுக்கு இணையாக மதிக்கப்படுபவர். பாப்லோ நெருதா போல கேப்ரியல் கார்ஸியா மார்க்யெஸ் போல, பாரதியார் போல தேர்ந்த இலக்கிய விற்பன்னர்கள் முதற்கொண்டு சாமாணிய ரசிகர்கள் வரை சகல பகுதி மக்களையும் ஆட்கொண்டவர். கவிதை வளம்பொருந்திய உருது மொழியில் காலிப் இக்பால் பாரம்பரியத்தில் வந்தவர்தாம் என்றாலும் தனக்கென்று தனித்துவம் மிக்கதொரு நடையும் பாணியும் கைவசப் பெற்றவர். உருதுமொழிக்கே உரிய சிறப்பான கஜல் வடிவ பாடல்களில் சமகாலப் பிரச்சினைகளை, அவலங்களை, கோபங்களை, தாகங்களை போரட்டங்களை, வடிவ அழகு சிதையாமல் பிரதிபலித்தவர் என்றும் கருதப்படுபவர்.

முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்திலும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியிலும் முன்னோடியாய் திகழ்ந்தவர் ஃபெய்ஸ். வாழ்நாள் முழுவதும் போராளியாய், கலகக்காரராய் இருந்த ஃபெய்ஸ், கவிதை வேறு, வாழ்க்கை வேறாய் வாழத் தெரியாதவர். மரணம் அடையும்வரை மார்க்ஸிஸ்ட்டாய் இருந்தவர்தாம் என்றாலும் கரடு தட்டிப்போன கோட்பாடுகளோ வரட்டுவாதமோ சிறிதும் அண்டாதவர்.

1911ஆம் ஆண்டு இன்றைய பாகிஸ்தானின் மேற்கு பஞ்சாபில் உள்ள சியால்கோட் என்ற நகரத்தில் சுல்தான் மொஹமத்கான் என்பவரின் இரண்டாவது மகனாகப் பிறந்தவர் ஃபெய்ஸ் உருது மொழியின் மற்றொரு

மகாகவியான இப்பால் போல சியால்கோட் நகரின் பிரசித்தி பெற்ற முர்ரே கல்லூரியிலும், பின் லாகூரில் உள்ள அரசுக் கல்லூரியிலும் பயின்று ஆங்கில இலக்கியத்திலும் அரபி மொழியிலும் பட்டங்கள் பெற்றார்.

1934ஆம் ஆண்டு பட்டதாரியாக கல்லூரியிலிருந்து வெளிவருவதற்கு முன்பே லாகூரின் இலக்கிய வட்டாரங்களில் நன்கு அறியப் பெற்றவராய் இருந்தார்.

1935ஆம் ஆண்டு அமிர்தசரஸ் நகரின் முகமதிய ஆங்கிலோ-ஓரியண்டல் கல்லூரியில் விரைவுரையாளராய் அமர்ந்தார். அமிர்தசரஸ் நகரில் ஏழு ஆண்டுகள் வாழ்ந்தபோதுதான் முதல்முறையாக 'கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கையை' (Communist Manifesto) படிக்கும்வாய்ப்பை பெற்றார். பல நெருங்கிய நண்பர்களையும் தோழர்களையும் பெற்றார். 'கம்யூனிஸ்ட் அறிக்கையை' ஒரு முறை படித்தேன் எனக்கு முன் இருந்த பாதை ஒளிமயமாய்த் தெரிந்தது' என்று அவரே கூறுவதிலிருந்து இந்த 7 ஆண்டு வாழ்க்கையும் இங்கு ஏற்பட்ட நட்புகளும், தொடர்புகளும் அவரது பிற்கால அரசியல் மற்றும் இலக்கிய வாழ்க்கையின் பாதையை நிர்ணயித்தது என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

1941 ஆம் ஆண்டு ஆலிஸ்ஜாஜார்க் எனும் ஆங்கிலப் பெண்ணை மணந்து கொண்டார். ஆலிஸ் இறுதிவரையிலும் வாழ்வினும் தாழ்வினும் ஃபெய்ஸ் அருகில் பக்கபலமாய் இருந்தார்.

1942ஆம் ஆண்டு இந்திய அரசாங்கத்தின் போர் பிரச்சாரத்துறையில் வேலையில் அமர்ந்த ஃபெய்ஸ் ஒரு லெப்டினன்ட் கர்னலாக பதவி உயர்வு பெறும்வரை அந்தப் பணியில் இருந்தார். ராணுவத்திற்கு முற்றிலும் பொருத்தமற்ற நபர்தான் என்றாலும் நாஜிகளையும் பாசிசத்தையும் எதிர்த்த போராட்டத்தில் சீருடை அணிந்த போர்வீரனாய் மாறும் அவசியம் இருப்பதாக கருதியபோது அங்ஙனம் மாறத் தயங்கவில்லை.

1947ஆம் ஆண்டு மியான் இப்திகாருதீன் ஆரம்பித்த பத்திரிக்கை நிறுவனத்தில் (Progressive Papers Ltd) பாகிஸ் தான் டைம்ஸ் என்ற ஆங்கில தினசரியின் ஆசிரியராய் அமர்ந்தார். இம்ரோஸ் (Imroze) என்ற உருது தினசரி, லைல்-ஓ-நகர் என்ற உருதுஇலக்கியம், அரசியல் வார ஏடு ஆகியவற்றின் ஆசிரியர் குழுவிற்கும் தலைமைப் பொறுப்பு பேற்றார். தேசப் பிரிவினை, மதவெறி, மதக் கலவரங்கள் ஆகியவற்றை எதிர்த்து இந்த ஏடுகளில் ஃபெய்ஸ் எழுதிய கட்டுரைகளும் தலையங்கங்களும் அவருடைய கவிதைகளைப் போலவே வலிமை பொருந்தியவையாக இருந்ததாக கூறப்படுகின்றது. பாகிஸ்தானை மதச்சார்பற்ற, முற்போக்கு திசையில் செலுத்த அமைப்பு ரீதியாய் எடுக்கப்பட்ட முதல் முயற்சியான இந்த பத்திரிகைகள் பின் 1958ஆம் ஆண்டு மிகவும் கோரமான முறையில் ஆயுப்கான் அரசால் நசுக்கி ஒடுக்கப்பட்டன.

1951ஆம் ஆண்டு ராவல்பிண்டி சதி வழக்கில் ஃபெய்ஸ் கைது செய்யப்பட்டார். சில இடதுசாரி சிந்தனை கொண்ட ராணுவ அதிகாரிகளோடு சேர்ந்து சோவியத் பாணி கலகத்திற்கு திட்டமிட்டார் என்று குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு, மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டு நான்காண்டு காலம் சிறையிலிருந்தார். பின் 1955ஆம் ஆண்டு மரண தண்டனை ரத்த செய்யப்பட்டு விடுதலை பெற்றார். மீண்டும் பாகிஸ்தான் டைம்ஸ் தினசரியில், அது தடை செய்யப்படும்வரை ஆசிரியராய் பணிபுரிந்தார்

1958ஆம் ஆண்டு மல்லிக் ஃபெரோய் கான் நூன் தலைமையில் இருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அரசாங்கம் தூக்கியெறியப்பட்டு, ஆயுப்கானின் முதலாவது ராணுவ சட்ட அரசாங்கம் (Martial Law Government) பதவிக்கு வந்தது. அந்த சமயத்தில் வெளிநாட்டில் இருந்த ஃபெய்ஸ் பாகிஸ்தான் திரும்பியதும் உடனடியாக கைது செய்யப்பட்டு 'தடுப்புக்காவலில்' சிறையில் வைக்கப்பட்டார்.

அதனை தடுப்பதற்கு, எந்த குற்றத்திற்கு என்பது போன்ற எந்தவித விளக்கமும், இல்லாமல் பல மாதங்கள் சிறையிலிருந்தார். அய்யுப்கானின் இந்த வழிமுறைகள், இடையில் ஒருசில வருடங்கள் தவிர, பின்னர் வந்த காலம் முழுதும் தொடர்ந்து நடைமுறையில் இருந்தது.

1958 இறுதியில் சிறையிலிருந்து வெளியில் வந்த ஃபெய்ஸ் சுதந்திரமான பத்திரிகைத்துறை என்பதே இல்லாது போய்விட்ட நிலையல், திரைப்படத் துறையில் கவனம் செலுத்தினார். இந்த சமயத்தில் அவரது நண்பர்கள் தயாரித்த பல திரைப்படங்களுக்கு ஃபெய்ஸ் பாடல்கள் இயற்றினார். அவர் இறுதியாய் தயாரித்த படத்தின் மீது அன்றைய அரசு விதித்த தடை இன்னமும் விலக்கப் படவில்லை.

1962ஆம் ஆண்டு ஃபெய்ஸ் சோவியத் யூனியனின் 'லெனின் சமாதானப் பரிசையும்' 'சோவியத் கூட்டாளி' 'தேசவிரோதி' என்ற பட்டங்களையும் பெற்றார் இந்த காலகட்டத்தில் பெரும்பாலும் வெளிநாடுகளில் குறிப்பாக இங்கிலாந்தில்தான் அவரால் இருக்க முடிந்தது. ஆனால் தனது நாட்டைவிட்டும் மக்களைவிட்டும் பிரிய முடியாத ஃபெய்ஸ் 1964ஆம் ஆண்டு மீண்டும் பாகிஸ்தான் வந்து சேர்ந்தார். 1972ஆம் ஆண்டு வரை கராச்சியின் மிகவும் பின்தங்கிய, ஏழ்மை குடியிருக்கும் ஒரு பகுதியில் ஒரு பள்ளித் தலைமை ஆசிரியராக பணி புரிந்தார்.

இதற்கிடையில் 1971ஆம் ஆண்டு யாஹியா கானின் ராணுவ ஆட்சி முடிவுக்கு வந்து ஜுல்பிகார் அலி புட்டோ ஆட்சிக்கு வந்தார். 1973ஆம் ஆண்டு பாகிஸ்தான் அரசின் கலாச்சாரத் துறையில் பொறுப்பு வாய்ந்த பதவியில் அமர்ந்தார். பல சர்வதேச அரங்கங்களில் பாகிஸ்தான் பிரதிநிதியாக கலந்து கொண்டார்

1977ஆம் ஆண்டு ஜியா-வுல் ஹக்கின் ராணுவ ஆட்சி ஆரம்பம் ஆனபோது ஃபெய்ஸ் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்தார்.

1978ஆம் ஆண்டிலிருந்து மீண்டும் அவரது வெளி நாடு வாழ்க்கை துவங்கியது. லெபனானின் தலை நகரான பெய்ரூட்டில் இருந்து ஆப்பிரிக்க-ஆசிய எழுத்தாளர்களது லோட்டஸ் பத்திரிகையின் ஆசிரியராக பணி புரிந்தார். 1982ஆம் ஆண்டு லெபனான் மீதான இஸ்ரேலின் தாக்குதல் உச்சகட்டத்தை அடைந்தது. அந்த நிலையில் பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தின் தலைவரும், தனது நெருங்கிய நண்பரும் ஆன யாசர், அராபத்தின் வற்புறுத்தல் காரணமாக ஃபெய்ஸ் லெபனானை விட்டு வெளியேறி மீண்டும் பாகிஸ்தான் வந்தடைந்தார்.

ஃபெய்ஸ் வெளிநாடுகளில் அகதியாய், தேசாந்திரியாய் ஓடி வாழ்ந்த காலங்களில் எல்லாம் நினைவுகொண்டு ஏங்கிய தனது நேசம் கொண்ட லாகூர் நகரத்தில் 1984ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 20ஆம் தேதி காலமானார். பாகிஸ்தான், இந்தியா, பங்களாதேஷ், அன்றைய சோவியத் யூனியன், சீனா, கிழக்கு ஐரோப்பிய தேசங்கள் மற்றும் எல்லா மேற்கு ஆசிய நாடுகளிலும் அவரது மரணம் அன்றைய செய்தித்தாள்களின் முதல் பக்கத்தில் துக்கத்தை தாங்கிவந்தது. உலகம் முழுவதும் உள்ள இடதுசாரிகள் தங்கள் உணர்வு நரம்பு ஒன்றை இழந்தனர். அடுத்தடுத்த வந்த பிற்போக்கு, மதவெறிகும்பல்களின் சர்வாதிகார ஆட்சியின் கீழ் அவதிப்பட்ட பாகிஸ்தான் நாட்டின் சகோதரர்கள் தங்களுக்காக உரத்து ஒலித்த ஒரு குரல்வளையை இழந்தனர். வாழ்நாளெல்லாம் சாமான்ய மக்களின் வாழ்வை, சுதந்திரத்தை, ஜனநாயகத்தை மதச்சார்பின்மையை எல்லா வற்றுக்கும் மேலாக மார்க்ஸியத்தை தனது பாடல்களின் அடிநாதமாய் கொண்டிருந்த அந்த மகாகவியின் கவித்துவமான வாழ்வு முடிவுக்கு வந்தது.

சுதந்திர விடியல்

இதுவல்ல!

கரை படிந்த வெளிச்சம்

இரவு குதறித் துப்பிய விடியல்

இதுவல்ல

எனது தோழர்கள் தாகங்கொண்டு தேடியலைந்த

தெளிந்த விடியல்

இதுவல்ல

பரந்து விரிந்த வானத்தின் கால்வெளியில்

தாரகை நிலைத்து நிற்கும்

இலக்கொன்று இருக்கும்!

பொங்கிப் பெருகும் இரவின் அலைகள்

அமைதி கொண்டு கழுவிச் செல்லும்

கரையொன்று இருக்கும்

இதயச் சுமையை ஏற்றிவரும் ஓடம்

தங்கி இளைப்பாறும் துறையொன்றிருக்கும்

என்று

எனது தோழர்கள் தாகங்கொண்டு தேடியலைந்த

தெளிந்த விடியல்

இதுவல்ல!

புரியாத புதிராய் வாலிப ரத்தம்

தழுவத் தூண்டும் கரங்கள்

கிரங்கிப்போன பார்வைகள்

அன்பும் அழகும் தொட்டுவிடும் தொலைவில்...

இருந்தும்

காவுகொடுத்த காதல்கள் எத்தனை?
விடியலின் சுடர்மிகு ஈர்ப்பிற்கு
காவு கொடுத்த காதல்கள் எத்தனை?
நிராசையின் உள்ளார்ந்த சோகம்;
இம்சை தரும் களைப்பு.

‘இருள் பிரிந்துவிட்டது
தூயஒளி வந்துவிட்டது
இலக்கை அடைந்துவிட்டோம்’
சொல்கின்றார் சிலர்.

எம்மைத் தாக்கிய சோகச் சூழல்
எல்லாவற்றையும் மாற்றிவிட்டது

ஒன்றுபடலின் உற்சாகத்திற்கே
நாம் அனுமதியளித்தோம்
பிரிவினையின் வதைப்பிற்கு
யார் அனுமதியளித்தது?
சிதைந்த நரம்புகள்
பனித்த கண்கள்
நெருப்பில் வீழ்ந்த இதயங்கள்
பிரிவினை நோய்க்கு மருந்தேது?

இளங்காலைத் தென்றல்
எங்கிருந்து வீசும்?
எங்கே சென்று ஓயும்?

விளக்குச்சுடர் விரக்தியுடன் அசைந்தாடும்
இரவு என்றும்போல் கனத்திருக்கும்
இதயமும் மனதும் விடுதலையடையும்
நேரம் இன்னும் வரவில்லை.

நெடிய பயணம் தொடரட்டும்
இலக்கு இதுவல்ல.

ஆகஸ்டு, 1947.

இறுதி மடல்

ஒரு தினம் வரும்
விரைவில்
ஒரு தினம் வரும்
அன்று
பயனற்ற என் வாழ்வு முடிவுக்கு வரும்.
அன்பே,
என்வாழ்வு முடிவுக்கு வரும்
துயரப் படுத்திய விரக்திக் கொப்புளம்
இறுதியாக வெடித்துவிடும்
ஒளியிழந்த எனது கண்கள்
மட்கிப்பொடியாகி மண்ணாகும்
கண்ணீரும் கவலைகளும்
என்னைவிட்டு பிரிந்தோடும்
விரக்தியற்ற வாலிபம்
முற்றிலுமாய் அழிந்தொழியும்

என் சாவுக்கு வருந்தி
நீ துக்கத்தில் மூழ்கலாம்
என் கல்லறையில்
வசந்தத்தின் மலர் தூவி
கண்ணீர் அஞ்சலி செலுத்தலாம்

அல்லது

என் கல்லறைக் கல்லில்

உன் காலனியின் மலத்தை துடைத்துவிட்டு

என் பைத்தியக்கார நம்பிக்கைகளை

நினைவு கொண்டு சிரிக்கலாம்

நீ சிரித்தாலும்

அழுதாலும்

செய்வதறியாது திகைத்தாலும்

நான் அசையப் போவதில்லை!

மண்ணிற்குள் ஆழப்புதைந்து கிடைக்கும்

நான் அசையப் போவதில்லை.

துக்கம் அனுஷ்டிக்கும் நேரம்

வானின் நீரோட்டங் நிலைகுத்தி நிற்கும்
 நிலவின் கவலை பூசிய ஓடம்
 அடிவானின் விளிம்பைப் போயடையும்
 நட்சத்திர மாலுமிகள் கரைசேர்வர்
 இவைதழைகள் மூச்சுவிட மறந்துவிடும்
 காற்று ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் அடங்கிவிடும்.
 மணிக்கூண்டின் கடிகாரம்
 அமைதி என்று ஆணையிடும்
 அனைத்து ஓசைகளும் சடுதியில் அடங்கிவிடும்
 பகலின் வெள்ளைப் மார்பைத் தழுவிய
 இரவுச் சால்வை நழுவி விடும்.
 அவளைத் தனிமையின் கந்தல் மட்டும்
 பேணர்த்தி நிற்கும்.
 அவளுக்கு அது தெரியாது
 யாருக்கும் அது தெரியாது
 பசுற்பொழுது முடிந்துபோக
 மக்கள் நகரைவிட்டு வெளியேறுவர்
 எங்கு செல்வது என்பது தெரியாது
 பாதையும் தெரியாது இலக்கும் தெரியாது
 பயணம் செய்யும் ஆசை பயணிகளுக்கு கிடையாது
 இந்தத் தருணம்
 பகலும் இரவும் மாறி மாறி வரும்

அர்த்தமற்ற சங்கிலியின்
 அறுந்த ஒரு கன்னி
 இந்தத் தருணம்
 துக்கம் அனுஷ்டிக்கும் நேரம்
 இத்தருணம் நேரும்போதெல்லாம்
 நான் சுயம் எனும் ஆடையை நீக்குவேன்
 ஆழ்ந்த துக்கத்தின் தழும்புகள்,
 காதல் போட்ட தையல்கள்,
 கண்ணீர் ஓடிய தடம்
 ரத்தக் கறைகள்
 நகம் பதிந்த வடுக்கள்
 என் இனிய நண்பர்கள் விட்டுச் சென்ற
 ஒளிரும் சுவடுகள்
 என் அன்பிற்குரியோரின் பவள உதடுகள்
 என் எதிரிகள் காறி உமிழ்ந்த எச்சல்
 அனைத்தும் காண்பேன்.
 இரவும் பகலும் இணைந்த ஆடையை
 நான் வெறுப்பது உண்டு.
 இரவும் பகலும் இணைந்த ஆடையை
 நான் நேசிப்பதும் உண்டு
 ஆவேசம் கொண்டு கிழித்தெறிய
 நினைப்பதும் உண்டு.
 முத்தமிட்டு மீண்டும் போட்டு
 மகிழ நினைப்பதும் உண்டு.

நினைவு

அன்பே

இந்தத் தனிமையின் பாதையில்
உன் குரலின் நிழல் ஆடும்
உன் உதட்டின் கானல் பிம்பம்
அவ்வப்போது நெளிந்தசையும்
முட்புதரின் மத்தியிலே உன்
அழகின் ரோஜாவும் மல்லிகையும்
எப்போதாவது மலர்ந்து புன்னகைக்கும்.

அன்பே

அருகில்

மிக அருகில்

என்னைக் காட்டிலும் எனக்கருகில்
உனது மூச்சின் கதகதப்பு
அதன் பிரத்யேக நறுமணம் கம்ழ
உனது மூச்சின் கதகதப்பு
வெகு தொலைவில்
அடிவானத்திற்கு அப்பால் வெகுதொலைவில்
பிரியம் கசியும் உனது கண்ணின்
மிளிரும் பனித்துளி.

அன்பே

உன் நினைவு

என்னை மயக்கத்தில் ஆழ்த்தும்
பிரிவை மறக்கச் செய்யும்
வறண்ட பகல் நடுவில்
நாம் சேர்ந்திருந்த இரவின் நினைவில்
என்னை இருக்கச் செய்யும்.

வருந்த வேண்டாம்

வருந்த வேண்டாம்
வருந்த வேண்டாம்
இந்தவலி நின்றுவிடும்
நண்பர்கள் திரும்பி வருவார்கள்
காயங்கள் ஆறிப்போகும்.

வருந்த வேண்டாம்
வருந்த வேண்டாம்
புதிய தினம் விடிந்து விடும்
இரவு முடிந்து விடும்
மேகங்கள் கலைந்து விடும்.

வருந்த வேண்டாம்
வருந்த வேண்டாம்
காலம் மாறும்
பறவைகள் பாடும்
வசந்தம் வரும்.

வருந்த வேண்டாம்
வருந்த வேண்டாம்

யாரிஸ்

பகல் மங்கும்
மஞ்சள் விலக்குகளின் வரிசை
வெளிச்சத்தை உமிழும்
அதிநவீன அங்காடிகளும் வீதிகளும்
ஒளிவெள்ளத்தில் மூழ்கும்
மாநகரத்தின் பிச்சைப் பாத்திரத்தில்
முடிவற்ற வெறுமைக்கு குறைவிருக்காது
வெகு தொலைவில்
அடிவானின் பின்புலத்தோடு
முடிந்துபோன மகோன்னதத்தின்
மெல்லிய படலம்

காணலாய் மாறும்
நம்பிக்கையைப் பற்றிக்கொண்டு
இரு நிழல்கள்
ஒன்றின்மீது ஒன்றாய் சாய்ந்து
ஒன்றையொன்று தாங்கி நிற்கும்

எது குறித்தும் அக்கறையற்ற
காலத்தின் கோலத்தை
நொந்து புலம்பியபடி
ஊருக்கு புதியவன் நடந்து போவான்
புரியாத புதிராய் தோன்றும் வெளிச்சத்தையும்
அச்சுறுத்தும் இருட்டையும் தவிர்த்து
கனவுகளுக்கு இடமற்ற
தன் அறையை நோக்கி
கவனத்துடன் நடந்து போவான்.

காதல் எனும் சூதாட்டம்

காதல் எனும் பதட்டமான சூதாட்டத்தில்
இரண்டு உலகங்களையும் இழந்து
இவன் விலகிச் செல்கின்றான்
தோற்றுத்தான் போய்விட்டான்!
ஆனால் துவண்டு போய்விடவில்லை!

செல்லும்பாதை ஆள் அரவமற்றது
சுழன்றடிக்கும் புழுதிப் புயல் போலவே
காவிக் கோப்பைகள் காய்ந்து கொண்டிருக்கும்
வசந்தம் உனது பிரிவை எண்ணி கவலை கொள்ளும்.

மறுக்கப்பட்ட இன்பத்திற்காக
சிறிதுகால இடைவேளை
இதில் ஆண்டவனின்
எல்லையற்ற கருணை பற்றிய
பிரசங்கம் எதற்காக?

உனது காதலின் நினைவுகளிலிருந்து
வாழ்க்கை என்னை அந்நியமாக்கும்
உன்னைக் காட்டிலும் இறுக்கமாக
உலகின் துயரம் என்னைத் தழுவும்
இன்று என்னை நோக்கி
நீ சிந்திய புன்னகை
மரித்துக் கொண்டிருந்த இதயத்தை
மீண்டும் உயர்ப்பித் தெழுப்பியது.

மாலைப் பொழுதே கொஞ்சம் மனமிறங்கு

மாலைப்பொழுதே கொஞ்சம் மனமிறங்கு
இனிய நண்பர்கள் வாழும் மாநகரத்தின்
மாலைப் பொழுதே! கொஞ்சம் மனமிறங்கு!

கடந்த காலம்
மூர்க்கத்தனம் உச்சிவெயிலாய்
சுட்டுடீரித்த நரக காலம்
இரக்கமற்ற மூர்க்கத்தனம்
வலி, வருத்தம், வேதனையளித்த
நண்பகலின் உச்சிவெயில்
வார்த்தைகளில் வடிக்கவொண்ணாத
வலி, வருத்தம், வேதனையளித்த
நண்பகலின் உச்சி வெயில்

உச்சிவெயில் அளித்த கசையடியின்
காயங்கள் என் உடலெங்கும் ஆயிரம்
சந்திரப் பிறையாய் வெடித்திருக்கும்
காயங்கள் ஆறிப்போகும் என
நினைத்திருந்தேன்
காயங்கள் மீண்டும் மீண்டும் வாய்திறக்கும்
உனது அன்பின் அட்சய பாத்திரத்தில்
நிச்சயமாக ஏதேனும் மிச்சமிருக்கும்
இதமளிக்கும் சால்வை இருக்கலாம்
அப்படியொரு சால்வை இருந்தால்
எனது காயப்பட்ட உடையைப் போர்த்து

மாலைப்பொழுதே கொஞ்சம் மனமிறங்கு
இனிய நண்பர்கள் வாழும் மாநகரத்தின்
மாலைப் பொழுதே! கொஞ்சம் மனமிறங்கு!
வெறுப்பின் அடர்ந்த முட்புதர் வழியே நடந்தவர்
தரங்கள்

இரக்கமற்ற வெறுப்பு!
பொறுமை கொண்டார் கண்களின் கண்ணாடித் துண்டு
கூர்மையினால் துளைத் தெடுக்கப் பட்டோம்

தெருக்கள் ஆள் அரவமற்றிருக்கும்
தூக்கு மரத்தடியினில் மக்கள் கூட்டம் அலைமோதும்
வெறுப்பின் அடர்ந்த முட்புதர் வழியே நடந்தவர்கள்
நாங்கள்
வைத்த அடி ஒவ்வொன்றிலும் வெடிக்கும் ஒரு
கொப்பளம்

பாதங்கள் அறுபட்டு குறுதி கொப்பளிக்கும்
பாதம்பட்ட பாதையெல்லாம் சுறுங்கி ஒடுங்கும்
மாலைப் பொழுதே கொஞ்சம் மனமிறங்கு
உனது பட்டு மேகங்கள் எமது
துவலும் பாதங்களின் கீழே விரித்துவிடு
எமது பயணத்தின் மனச்சுமையை அகற்றிவிடு
மாலைப் பொழுதே கொஞ்சம் மனமிறங்கு
ஒளிமயமான இரவாய் மலரும்
மாலைப் பொழுதே கொஞ்சம் மனமிறங்கு
புண்பட்ட இதயங்களுக்கு இதமளிக்கும்
மாலைப்பொழுதே கொஞ்சம் மனமிறங்கு
இனிய நண்பர்கள் வாழும் மாநகரத்தின்
மாலைப் பொழுதே; கொஞ்சம் மனமிறங்கு!

இரத்தத்தை கழுவு

நான் என்ன செய்திருக்க வேண்டும்?
நான் எங்கு சென்றிருக்க வேண்டும்?
பாதைகள் எல்லாம் முட்படுக்கை
ஆழமான காதல்கள்
காலத்தை வென்ற சினேகங்கள்
எல்லாம் ஒவ்வொன்றாய் அழிந்துவிட
பாதைகள் எல்லாம் முட்படுக்கை

நான் எங்கு சென்றபோதும்
எத்திசையில் சென்றபோதும்
என் பாதங்கள் ரத்தம் சிந்தி வெளிநீர்ப்போகும்.

கண்டவர் எல்லாம் தீநினைர்கள்
பழைய கோட்பாட்டைத் தொங்கிக் கொண்டு
இருப்பது ஏன்?
அந்தக் கடமையுணர்வுகள் காலாவதியாகி விட்டன
உனது பாதங்களின் ரத்தத்தைக் கழுவு!
பழைய பாதைகள் காலத்தின் தூசிபடிந்து மறைய
நூறு புதிய பாதைகள் உருவாகும்
உனது இதயத்தை இறுக்கமாக்கு
நூறு அம்புகள் அதில் மோதி முனை முறியும்.

நே—2

நாம் என்ன செய்ய?

கணக்கற்ற ஏக்கங்கள் உறைந்திருக்கும்
 உன் கண்ணில் என் கண்ணில்
 கணக்கற்ற ஏக்கங்கள் உறைந்திருக்கும்
 நைந்துபோன இதயங்கள் கனத்திருக்கும்
 உன் உடலில் என் உடலில்
 நைந்து போன இதயங்கள் கனத்திருக்கும்
 மரத்துபோன விரல்கள்
 விரைத்துப்போன எழுதுகோல்கள்
 உடைந்துபோன உள்ளங்கள்
 ஒவ்வொரு தெருவிலும் புதைந்திருக்கும்
 உன் காலடிப்பட்ட என் காலடிப்பட்ட
 நாம் நேசம் கொண்ட நகரம் முழுமேதும்
 ஒவ்வொரு தெருவிலும் புதைந்திருக்கும்

நமது இரவின் தாரகைகள்
 திறந்து கிடக்கும் காயங்கள்
 நமது காலை ரோஜாக்கள்
 இருண்ட காத்து கிழித்துவிட்ட
 கண்ணின் மணிகள்
 உதிர்ந்துபோன மலரின் இதழ்கள்
 நமது துயருக்கு மருத்துவம் இல்லை
 நமது ரணங்களுக்கு ஆறுதல் இல்லை

நிலவின் சாம்பல்
 சில இடத்தில்
 இளங்காலைப் பனியின் ரத்தம்
 சில இடத்தில்
 இது உண்மையா
 இல்லை மாயையா
 இது உண்மையா
 இல்லை நம் மூடநம்பிக்கையா?
 உண்மை என்றால்
 நாம் என்ன செய்ய
 இல்லை என்றால்
 நாம் என்ன செய்ய?

எனது புத்தியைக் கூறாக்கு
 அறிவைத் தெளிவாக்கு
 சொல்!
 நாம் என்ன செய்ய?

நிலவின் சாம்பல்
 சில இடத்தில்
 இளங்காலைப் பனியின் ரத்தம்
 சில இடத்தில்
 இது உண்மையா
 இல்லை மாயையா
 இது உண்மையா
 இல்லை நம் மூடநம்பிக்கையா?
 உண்மை என்றால்
 நாம் என்ன செய்ய
 இல்லை என்றால்
 நாம் என்ன செய்ய?

எனது புத்தியைக் கூறாக்கு
 அறிவைத் தெளிவாக்கு
 சொல்!
 நாம் என்ன செய்ய?

புகலும் இரவும்

இருள் என்பது ஒரு வலை
பகல் என்பது ஒரு ஈட்டி
இரவு என்பதும் வேடன்தான்
பகலைப் போலவே
இரவு என்பதும் வேடன்தான்

உலகம் என்பது பெருங்கடல்
அதில் உள்ளே வாழ்வது மனிதகுலம்
கரையிலிருந்து வெகு தொலைவில்
உள்ளே வாழ்வது மனிதகுலம்
மீனைப் போல அஞ்சி நடுங்கி
உள்ளே வாழ்வது மனிதகுலம்
உலகம் என்னும் பெருங்கடலில்
கரையிலிருந்து வெகுதொலைவில்
உள்ளே வாழ்வது மனிதகுலம்

உலகம் என்னும் பெருங்கடலில்
கரையில் நிற்பர் மீனவர்கள்
ஒருசிலர் நிற்பர் உலைகொண்டு
மறுசிலர் கையில் ஈட்டியிருக்கும்
என்முறை வருவது எப்போது?
யாருக்குத் தெரியும் இப்போது?
பகலின் ஈட்டியில் வதைபடுவேனோ
இரவின் வலையில் அகப்படுவேனோ
யாருக்குத் தெரியும் இப்போது?

தனிமைச் சிறை

அதனால் என்ன?

எழுதுகோலும் எழுதும்தாளும்
என்னிடமிருந்து பறிக்கப்படலாம்
ஆனால் அதனால் என்ன?

என் இதயத்தின் குருதியில்
எனது விரல்களை தோய்த்தெடுப்பேன்!

அதனால் என்ன
எனது உதடுகளை
தைத்து மூடலாம்
ஆனால் அதனால் என்ன?

என்னைக் கட்டிய சங்கிலியின்
ஒவ்வொரு கன்னியும் ஒரு நாக்காகும்

இலவு முடிக்கம்

நள்ளிரவு, நிலவு
என்னை மறந்த மோனநிலை!
இருந்ததும் இருப்பதும் ஒன்றையொன்று
தழுவி நிற்கும்
கனவுகளின் பளிங்கு சிற்பமாய்
நிச்சலனம் தன்னை செதுக்கிக் கொள்ளும்
தாரகைகள் சோகம் கொண்டு தகதகக்கும்
எல்லையற்ற பெருங்காடாய்
நிச்சலனம்-நிச்சலனத்தின் உள்ளே
நிச்சலனம்
வாழ்க்கை என்பது
மறந்துபோன கனவின் சிறுபகுதி
பன்முக உலகும்
ஒரு கானல் பிம்பம்
நிலவொளியின் களைத்த குரல்
உறங்கப் போகும்
மரங்கள் அடர்ந்த சோலையில்
உறங்கப் போகும்
பரந்துகிடக்கும் பால்வெளியும்
நம்புதற்கரிய கதைகளைக் கூறும்
காதலின் நம்புதற்கரிய
கதைகளைக் கூறும்
பாதிவிழித்த கண்களிடத்தில்

நம்புதற்கரிய கதைகளைக் கூறும்
நான் கண்ணாடி போன்ற என்
இதயத்தின் சுழலுக்குள்
முங்கி முக்குளிப்பேன்!
நம்பிக்கை
தொலைதூரப் புார்வை
உன் மதிமயக்கும் பேரழகு
எல்லாம் மீண்டும் கண்டுணர
இதயத்தின் சுழலுக்குள்
முங்கி முக்குளிப்பேன்;

பாடல்

கண்ணாடி போன்ற
என் இதயத்தின் சுழலுக்குள்
முங்கி முக்குளிப்பேன்!
நம்பிக்கை
தொலைதூரப் புார்வை
உன் மதிமயக்கும் பேரழகு
எல்லாம் மீண்டும் கண்டுணர
இதயத்தின் சுழலுக்குள்
முங்கி முக்குளிப்பேன்;

நடப்பது நடக்கடும்

தேவையில்லை!

அன்றைய தினத்தைப் பற்றிய பேச்சு
இப்போது பேசத் தேவையில்லை!
இதயம் நொறுங்கித் தூளாகும்
எல்லாத் துயரமும் பறந்தோடும்
இதுவரை அடைந்ததனைத்தும்
நம்மைவிட்டு விலகிவிடும்
இதுவரை காணாதெல்லாம்
நம்மைவந்து அடைந்துவிடும்

உண்மையில் அது காதலின் முதல்தினம்
காலமெல்லாம் கனவுகளோடு காத்திருந்த
காதலின் முதல் தினம்
காலமெல்லாம் அச்சம் கொண்டு காத்திருந்த
காதலின் முதல் தினம்
ஆயிரம் தடவை அழிந்து ஒழிந்து
ஆயிரம் முறை மறுபடி பிறந்த
காதலின் முதல் தினம்

தேவையில்லை

அன்றைய தினத்தை பற்றிய கவலை
இப்போது கொள்ளத் தேவையில்லை
இதயம் நொறுங்கித் தூளாகும்
எல்லாத் துயரமும் பறந்தோடும்
அன்றைய தினத்தைப்பற்றிய கவலை

இப்போது கொள்ளத் தேவையில்லை
 அச்சம், ஐயம் தூக்கி எறிவோம்
 வருவது வரட்டும் வரும்பொழுது
 சிரிக்க முடிந்தால் சிரித்திருப்போம்
 அழகை தானெனில் அழுதிருப்போம்
 இன்று செய்வதை செய்திருவோம்
 நாளை தன்னை உருவாக்கும்
 தன்னைத் தானே உருவாக்கும்!

மாராங்கி...
 மாராங்கி...
 மாராங்கி...
 மாராங்கி...
 மாராங்கி...
 மாராங்கி...

மாராங்கி...
 மாராங்கி...
 மாராங்கி...
 மாராங்கி...
 மாராங்கி...
 மாராங்கி...

மாராங்கி...
 மாராங்கி...
 மாராங்கி...
 மாராங்கி...
 மாராங்கி...
 மாராங்கி...

நீ நினைக்கின்றாய்

நீ நினைக்கின்றாய்;
கானுகின்ற கொடும்
உண்மையின் கண்திறக்கும்
கடவுள் விக்கிரகம்
நன்மார்க்கம் காட்டிவிடும்
நீ நினைக்கின்றாய்;
இல்லை அதுபோல நடப்பதில்லை!

நீ நினைக்கின்றாய்;
அபிர்வாசைகள் கொலையுண்ட
பிரேதங்களை கணக்கெடுத்து
ஊனை உறிஞ்சிக் குடித்த
செல்வத்தை மதிப்பிடலாம்
நீ நினைக்கின்றாய்;
இல்லை! அதுபோல முடிவதில்லை!

இதய உலகினில் பயன்படாது
அறிவுத் திட்பமும் ஆசைகளும்
நீ நினைக்கின்றாய்
தன்னல மறுப்பும் தியாகமும் போதும்
அறிவுத் திட்பமும் ஆசைகளும்
இருப்பதில் ஏதும் பயனில்லை
நீ நினைக்கின்றாய்
இல்லை! அதுபோல நடப்பதில்லை!

உண்மை

சில இரவுகளில் ஒவ்வொரு தருணமுட
உலகின் ஊழிக்காலம் போலத் தெரியு
ஆனால் மறுதினமெல்லாம்

இறுதித் தீர்ப்பின் நாளாய் இருப்ப
நீ நினைக்கின்றாய்

ஆனால் அதுபோல் இருப்பதில்லை
காலத்தின் நாடித் துய்ய்பை உணர்ந்து பார்!
சுழன்றோடும் வாளைப் பார்

நீ நினைக்கின்றாய்

எதிர்காலம் உன்கையில்

நீ நினைக்கின்றாய்

இல்லை! அதுபோல நிகழ்வதில்லை!

மலர்கள் உதிர்ந்துவிட்டன

மலர்கள் எல்லாம் உதிர்ந்துவிட்டன
வானின் கண்ணீர் வற்றவில்லை
விளக்குகளில் வெளிச்சம் இல்லை
கண்ணாடிகள் நொறுங்கிவிட்டன
இசை இறந்து போனது
நடனம் நின்று போனது
மறைக்க முயலும் மேகங்களுக்கு அப்பால்
இரவின் நேசத்திற்கு பாத்தியமான
வேதனையின் தாரகை
மின்னும்
முனு முனுக்கும்
புன்னகைக்கும்.

நேசம் கொண்ட நெஞ்சத்திற்கு

வியப்படைய வேண்டாம்
நினைவின் திக்குத் தெரியாத காட்டில்
காலைத் தென்றல் ரோஜாவானால்
வியப்படைய வேண்டாம்
வியப்படைய வேண்டாம்
கடந்தகால வாழ்வின்
மாடம் ஒன்றில்
மறந்துபோன வலி ஒன்று
விளக்காய்மாறி ஒளி தந்தால்
வியப்படைய வேண்டாம்.

தற்செயலாகவேனும் ஒருமுறை
நாம் நேருக்கு நேராக
சில கணமேனும் சந்திக்கவேண்டும்
எனக்குத் தெரியும்
நமது சந்திப்புக்குப்பின்
இழப்பின் சோகம்
என்னை அதிகமாய் அழுத்தும்

எந்த வாக்குறுதி குறித்தும்
நான் நினைவூட்ட மாட்டேன்
நீயும் எனக்கு நினைவூட்ட வேண்டாம்
நமது கடந்தகாலத்தின் மீது
படிந்த தூசியை
நமது கண்ணிமைகள் கழுவ முடியாது.

துரோகத்தின் தருணம்

இன்னும் சிறிது நேரத்தில்
 கூரைகளின் மீது
 நிலவு தன்ஒளியை வாரி இறைத்துவிடும்.
 தன்னுள் இருந்த பிம்பங்கள் மறைய
 கண்ணாடிகளுக்கு தாகம் எடுக்கும்
 தூசிபடிந்த தாரகை
 சொர்க்கத்தின் கண்ணீராய்
 சீழே விழும்.
 சிலர் தங்கள் பாழடைந்த அறைகளில்
 தனிமையை போர்த்திக் கொள்வர்
 வேறுசிலர் விரக்தியை போர்த்தி இருப்பர்
 இது நீசத்தனமான் துரோகத்தின் தருணம்
 அனைத்து கருணையும் முடிவுக்கு வரும் தருணம்
 அனைவருக்கும் தயநலமே நேர்க்கமராக மாறும் தருணம்
 எங்கே செல்வாய் நீ
 என் ஊர் சுற்றி நெஞ்சமே
 உன்னிடம் யார் சினேகம் கொள்வர்
 இன்னும் கொஞ்சம் காத்திரு
 விடியலின் அம்பு பாய்ந்து
 குருட்திக் கண்களுக்கு பார்வைகிடும் வரை
 அன்னியோன்னியமான முகங்களுக்கு காத்திரு
 விடியலுக்கு காத்திரு.

லெனின்கிராடின் கல்லறை

குளிர்ந்த கிரானைட் சதுக்கத்தில்
ரத்தத்தை நினைவூட்டும்
மலர்களின் சிதறல்,
கல்லறைக் கற்களில் பெயரில்லை
ஆனால் மலரிதழ் ஒவ்வொன்றிலும்
ஓர் அஞ்சலிப் பாடல் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும்
இளம் வீரர்கள் கேசத்தின் வேர்வரையில்
உருமாறி மன்னோடு மன்னாகி
உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருப்பர்
அவர்களது அன்னை விழித்திருப்பாள்
நட்சத்திரங்கள் அலங்கரிக்கும்
அவர்களது மகத்தான தாய் விழித்திருப்பாள்
வானம் வளைந்து அவளுக்குத் தலைவணங்கும்
வானைக் காட்டிலும் உயர்ந்து நிற்கும் அவளுக்கு
வானம் வளைந்து தலைவணங்கும்.

நித்திய வாழ்வுக்கு பிரார்த்தனை எதற்கு

உன்வாய்மொழி அனைத்தையும்
என் பாடல்களில் வடித்துவிட்டேன்
வண்ணம்

சுகந்தம்

அழகு

அன்பு

அனைத்திற்கும் உன்னிடமிருந்தே
படிமம் பெற்றேன்.

உண்மை

உன்னைக் கண்டு நேசம் கொள்ளும் முன்பும்
வாழ்வதற்கு எனக்கு

ஒரு சாக்கு இருந்தது.

என் இதயத்தில் நீ அளித்த

ரத்தம் கசியும் ரத்தினங்களை கணக்கிட்டால்

வானத்து நட்சத்திரம் அனைத்தும்

என் மடியில் ஒவ்வொன்றாய் வந்துவிழும்

நித்திய காதலுக்கு வழி இல்லாதபோது

நித்திய வாழ்வுக்கு பிரார்த்தனை எதற்கு?

உனது கண்களின் கடல்

கதிரவனின் அந்திவெயில்
இளம் மாலைப் பொழுது
காலத்தின் இருதுருவம்
சந்திக்கும் நேரம்
பகலுமல்ல இரவுமல்ல
இன்றுமல்ல நாளையுமல்ல
ஒருகணம் அழிவற்ற நிரந்தரம்
மறுகணம் விலகிவரும் பனிமூட்டம்

உதடுகளின் வேகம்
இசைபோன்ற கரங்களின் அரவணைப்பு
நம் இதயங்கள் கலந்தது
உண்மையுமல்ல; பொய்யுமல்ல

குற்றச்சாட்டுகள் எதற்காக
மற்றவர் சொல்வதைக் கேட்பது எதற்காக
நம்மை நாமே குழப்பிக் கொள்வது எதற்காக
உனது கண்களின் கடலில்
மாலைக் கதிரவன் மூழ்கும்போது
உனது வீட்டினர் அனைவரும்
சலனமற்ற நித்திரையில் ஆழ்ந்திருப்பர்.
இந்தப் பிரயாணி தன் பாதையில்
பயணம் போயிருப்பான்.

சிறையின் மாலை

இரவு வரும்
 வனப்புமிகு தேவதையின் வரவாய்
 இரவு வரும்
 ஜொலிக்கும் நகையணிந்து
 விண்ணிலிருந்து படிப்படியாய் இறங்கும்
 தேவதையின் வரவாய்
 இரவு வரும்
 குளிர்ந்த தென்றல்
 அன்பின் வார்த்தைகளை உச்சரிக்கும்
 வானத்து நீலம் விரித்த
 சால்வையின் சித்திர வேலைப்பாடாய்
 சிறையின் மரங்கள்
 விரிந்து, பரந்து வளைந்திருக்கும்
 நிலவின் ஒளி ஆத்மாவை ஊடுறுவும்
 ஈரம் கோர்த்த பசுமையை நினைவூட்டி
 வேட்கையை அதிகரிக்கும்.

வாழ்க்கைதான் எத்தனை உன்னதம்
 கடந்துபோகும் இந்தத் தருணம்தான் எத்தனை

உன்னதம்

ஆனால், மனிதகுலத்தின் நரம்புகளில்
 கொடுங்கோலர் நஞ்சை ஏற்றிவிட்டனரே
 நமது மகிழ்ச்சியை மாய்த்து விட்டனரே

ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாய்த் தொடரும்
 அடக்குமுறை
 கொடுங்கோன்மை
 ஏமாற்று...

ஆனாலும் நிலவுதன் ஒளிமுகம் காட்டி மிளிரும்
 தாமரைகள் மலர்ந்திருக்கும்
 வாழ்க்கை அழிவற்று தொடரும்.

இன்னும் சில நாட்கள்...

இன்னும் சில நாட்கள்
என் அன்பே, ஒரு சில நாட்கள்தான்
ஒடுக்குமுறையின் திக்குத்தெரியா கானகத்தில்
நச்சுக்காற்றை சுவாசிக்கும் நிர்ப்பந்தம்
இன்னும் சில நாட்கள்தான்
தாங்கி நிற்க முயற்சிப்போம்
ஒநாய்களிடம் படும் துன்பத்தை
நச்சுப் பாம்புகளிடம் படும் அவதியை
அதுவரையில் தாங்கி நிற்க முயற்சிப்போம்

துயரம் நமது பாரம்பரியம்
மூதாதையர் விட்டுச்சென்ற பாரம்பரியம்
சிறையுண்ட உடல்கள்
கட்டுண்ட உணர்வுகள்
விலங்கிடப்பட்ட மனங்கள்
நெரிக்கப்பட்ட குரல்கள்...
இருந்தும், எல்லாம் மீறி
வாழ்க்கை நடைபோடுகிறது

பிச்சைக்காரனின் கந்தல் ஆடைபோல வாழ்க்கை
அதில்தினமும் ஒரு ஒட்டுத்துணியாய்
வேதனை வந்து சேரும்
கொடூர யுகம் முடிவை நெருங்குகிறது
அதுவரை கொஞ்சம் பொறுத்திருப்போம்

விடியல் கைக்கெட்டும் தொலைவில்
நிகழ்காலம் எரிந்துபோன குருட்டுத்தனம்
வாழவேண்டும்தான்; ஆனால் இங்ஙனமல்ல
அடக்குமுறையின் இரக்கமற்ற கொடுமையை
தாங்கவேண்டும்தான்; ஆனால் இங்ஙனமல்ல

உனது அழகை மூடித் திரையிடும் அந்தியின் தூசி
எனது இளமையின் அளவற்ற விரக்தி
நிலவு ஒளிரும் இரவுகளுக்கான நமது தாகம் .
சாம்பல்படிந்த விளிம்புகளோடு நமது இதயம்
சித்தரவதை பீடத்தில் கிடக்கும் நமது உடல்
எல்லாம் சில நாட்கள்தான்
என் அன்பே! இன்னும் சில நாட்கள்தான்

துயரச் சூறாவளி

வேதனையின் அணிவகுப்பு
ஒரு முடிவுக்கு வரும்
நிச்சயமாக
எங்காவது
எப்போதாவது
வாழ்வின் நிம்மதியற்ற ஆற்றோட்டம்
ஒரு முடிவுக்கு வரும்
நிச்சயமாக
எங்காவது
எப்போதாவது

குருதிப்பேரலை நம்தலைக்குமேல் பாய்வில்லை
அதுவரையில்
நம்மை தண்டிக்கும் கரம் ஓயப்போவதில்லை
துயரச் சூறாவளி ஓயும்வரை
மதுரச ஓடத்தின்
பாய்மரத்தை விரிக்க வேண்டாம்
இன்றைய இரவின் கின்னத்தில்
உயிரை மாய்க்கும் விஷம்
மரணத்துக்கு தகுதிபடைத்தவர் மட்டும்
அருந்தலாம்.

சிறையிலிருந்து ஒரு கடிதம்

அன்பே!

உன்னிடம் சொல்வதற்கு
ஒரு முக்கியமான செய்தி உண்டு;
இருப்பிடம் மாறும்போது
மனிதனின் இயல்பும் மாறிப்போகிறது.
இங்கே சிறையில்
எனது கனவுகள் என்னை மயங்கவைக்கும்
நித்திரை என்னை தழுவும்தோது
தனது கருணை மிகுந்த கரங்களால்
என்னைப் பிணைத்த சங்கிலியை விடுவிப்பாள்
சிறையின் மதில்கள் நொறுங்கிச் சரியும்
பிறகு பழைய கதைதான்.....

ஆதவனின் ஒளிக்கதிர்
தெளிந்த நீரில் கரைந்து போவதுபோல்
எனது கனவுகளில் நான் என்னை இழப்பேன்
முற்றிலுமாய் என்னை இழப்பேன்

எனது கனவுகள் உருவாக்கும்
எல்லைகளில்லா ஆனந்த உலகில்
ஏகாந்தமாய் சுதந்திரமாய்
நான் உலவித் திரிவேன்
எனது கனவுகள் உருவாக்கும்
எல்லைகளில்லா ஆனந்த உலகில்
சிறைபடும் அச்சமோ
விரக்தியின் சுவடோ இருக்காது
அப்படியென்றால்...

கனவுகளிலிருந்து விழிப்பதென்பது
வேதனையாய் இருக்காதா?
கேட்கலாம் நீ!
ஆனால், என் அன்பே
எனக்கு அப்படி இருப்பதில்லை.
எனது எண்ணப்படி
எனது கனவுகளுக்கு
அதற்குரிய அளவில் மட்டும்
இடமும் நேரமும் ஒதுக்கும்
வல்லமை என்னிடம் உண்டு.

இன்று திங்கட்கிழமை
முதன் முறையாக என்னை
திறந்தவெளிக்கு இட்டுச் சென்றனர்.

வானின் தொலைவும்
வானின் நீலமும் கண்டு
நான் மலைத்து நின்றேன்
வாழ்வில் முதன் முறையாக
நான் மலைத்து நின்றேன்.
சூரியனின் ஒளியில் நிலைகுத்தி நின்றேன்,
பணிவுடன் தலைவணங்கி நின்றேன்.
கற்சுவரில் சாய்ந்தமர்ந்து
எல்லாம் மறந்து போனேன்.
எனது கனவுகள்
எனது சுதந்திரம்
என் அன்பே
உன்னையும் கூட
மறந்து போனேன்.
என்னையும் பூமியையும் சூரியனையும் தவிர
எல்லாம் மறந்து போனேன்.
எத்துனை அமைதி!
எத்துனை அமைதி!

நாங்கள் கவிஞர்கள்

அநாதி அநாதி காலந்தொட்டு
 தலைமுறை தலைமுறை தலைமுறையாய்
 எங்கள் பாடலைப் பாடியபடி
 நஞ்சைக் குடித்த கவிஞர்கள் நாங்கள்.
 வாழ்க்கை என்னும் பலிபீடத்தில்
 குருதி தன்னை கொட்டியவர்
 அன்பின் பேரானந்தத்திற்கு
 அனைத்தையும் விலையாய் தந்தவர்கள்
 எங்கள் வறுமையில் பெருமை கொண்டு
 எங்கள் வழியினில் நடந்தவர்கள்
 எம்மைக் காணும் செல்வர்கள் எல்லாம்
 வியந்து நின்று வெறித்துப் பார்ப்பர்
 அவர்கள் கருத்தை அலட்சியம் செய்வோம்.
 அவர்கள் வெறுப்பு எம்மை நெருங்கா
 உண்மை ஒன்றே வழிகாட்டி
 உறுதியாய் நிற்போம் கவிஞர்கள் நாங்கள்.

ஏதுமற்ற எளியோருக்காய்
 வாழ்வை இழந்த வரியோருக்காய்
 கண்ணீர் அனைத்தையும் தீர்த்தவருக்காய்
 நாங்கள் அழுவோம் கவிஞர்கள் நாங்கள்.

கொடுங்கோலர்களின் சித்திரவதையை
 கொலைக்களத்தின் தூக்குக் கயிற்றை
 ஏற்று நிற்கும் கவிஞர்கள் நாங்கள்
 குருதி படிந்த இவ்வுலகத்தின்
 குருதி படிந்த கண்ணாடிகள்
 மனிதகுலத்தின் நிரந்தரமான
 வகைபடும் இதயங்கள் கவிஞர்கள் நாங்கள்.
 விடியலைச் சமந்து எடுத்துவரும்
 வீரர்கள் நாங்கள்-கவிஞர்கள் நாங்கள்.

பாலஸ்தீன குழந்தைக்கு ஒரு தாலாட்டு

அழாதே

என் கண்ணே அழாதே

முடிவில்லாது அழுதிருந்த உன் அன்னை

இப்போது தான் உறங்கிப் போனாள்

தன் துயரங்களிலிருந்து உனது தந்தை

இப்போதுதான் விடுதலை பெற்றார்.

அழாதே

என் கண்ணே அழாதே

தனது கனவுகளின் வண்ணத்துப்பூச்சிகளை

துரத்திக் கொண்டு உனது சகோதரன்

இப்போதுதான் வேறுதேசம் சென்றான்.

உனது மூத்த சகோதரியின்

திருமண ஊர்வலம்

இப்போதுதான் ஓர் அந்நியநாட்டில் முடிவடைந்தது

அழாதே

என் கண்ணே அழாதே

உனது வீட்டின் பின்புறத்தில்

இறந்த சூரியனுக்கு இறுதிக்குளியல்

சந்திரன் தன்னை புதைத்தாயிற்று.

அழாதே

என் கண்ணே அழாதே

அன்னை, தந்தை, சகோதரன், சகோதரி

சந்திரன், சூரியன்

அனைவர் பார்வையும் உன்மேல்தான்.

நீ அழுதால் அவர்கள் உன்னை

மேலும் மேலும் அழவைப்பர்

நீ புன்னகை செய்தால்

அவர்கள் அனைவரும் வருவர் ஒருநாள்

வேறுஉருவில் வருவர் ஒருநாள்

உன்னுடன் சேர்ந்து விளையாட

வேறுஉருவில் வருவர் ஒருநாள்.

பேசு

பேசு—உனது உதடுகள் சுதந்திரமானவை
பேசு—உனது நாக்கு இப்போதும் உன்னுடையதே
உனது கட்டுடல் இப்போதும் உன்னுடையதே
பேசு—உனது வாழ்க்கை இப்போதும் உன்னுடையதே
உலைக்களத்தின் உள்ளே பார்
எழுந்தாடும் தீயின் நாக்கு
பழுத்துச் சிவந்த இரும்பு
பூட்டை உடைத்து வாயை அகலத்திற
சங்கிலிகளை பிய்த்தெறி
பேசு—இருக்கும் நேரம் குறைவு
குறைவுதான் என்றாலும்
போதுமானது
உடல் அழிந்து போகுமுன்
நாக்கு மரத்துப் போகுமுன்
இருக்கும் நேரம் குறைவு
குறைவுதான் என்றாலும்
போதுமானது
பேசு—உண்மை இப்போதும் உயிருடன்தான் உள்ளது
சொல்—நீ சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்.

முன்று குரல்கள்

கொடுங்கோலன்

வா! கொண்டாடுவோம்
 இன்று நம்பிக்கையின் மரணவிழா
 மனிதகுலம் முற்றிலுமாய் புதைந்து போனது
 கருணை இருண்ட மலைகளில் தஞ்சம் புகுந்தது
 கல்லறைகள் நிரம்பி வழிகின்றன
 பகல்-இரவு என்ற தளைகளிலிருந்து
 உன்னை நான் விடுவித்தேன்
 விடியலின் தூயஒளி உனக்கல்ல
 உறக்கம் உனக்கு நிம்மதியைத் தராது
 எனது கத்தி விடுதலையை நேசிக்கும்
 கண்களணைத்தையும் தோண்டி விட்டது
 கொத்தாய் மலர்ந்த மலர்களோடு வளையும் கிளைகளை
 இனி எங்கும் காண முடியாது.
 வசந்தம் நெருப்பில் வெந்து நெளியும்
 முத்துபோல் மழை இனி பொழியாது
 மேகங்களில் முள்ளும் சருகும் ததும்பி வழியும்

நான் ஆதரிக்கும் பிறவிகள் புதுவிதமானவை.
 என்று விதிமுறைகள் புதுவிதமானவை.
 பக்திமாண்கள் சாத்தானின் சிலைமுன்
 தலைவணங்கி நிற்பர்
 உயர்ந்த மனிதர்கள்
 களிமண் பொம்மைகளின் காலை முத்தமிடுவர்
 பூமியில் பக்தியின் கதவுகள் மூடப்பட்டுவிட்டன
 சொர்க்கத்தின் அபயக்கதவு அகைக்கப்பட்டுவிட்டது

அவதிப்படுபவன்

இரவு வேதனையை அள்ளிவரும் ஊர்தி
விடியல் அந்த வேதனையின் முதிர்ச்சி
நண்பகலின் நரம்பெல்லாம் கவலை
மாலையில் அச்சமெனும் அரக்கன் வந்து சேர்வான்.
ஆண்டவனே!

எனக்கு நீ விதித்திருப்பது இதுதானா
மாறி மாறி வரும்
இரவு பகல் எண்ணும் பயங்கரம்
முடிவும் ஓய்வுமில்லாத நித்திய அலைச்சல்
எனது வாழ்க்கை
அனுவளவும் கிடைக்காத மகிழ்ச்சி.
குரூரம் உன்னை மகிழ்விக்கும்
உன் அனுமதியின்றி அநீதி சாத்தியமல்ல
சொல்கின்றனர் சிலர்.

உண்மைதானென்றால்
உன் நீதியை மறுக்க வேண்டுமோ?
அவர்கள் சொல்வதை ஏற்பதா?
உன்னை நம்பி இருப்பதா?

அசரீரி

அதிகாரத்திலிருப்போர் அனைவருக்கும் எச்சரிக்கை
உங்கள் செயல்பாட்டை திரும்பிப் பார்ப்பீர்
பழிக்குப் பழியென
மக்கள்திரள் வீதிக்கு வரும்போது
உங்கள் கருணை மனுக்களும்
மன்னிப்பு பிதற்றல்களும்
புறங்கையால் ஒதுக்கப்படும்
நண்பர்களின் செல்வாக்கும்
காப்பாளர்களின் உதவியும் பயணற்றுப்போகும்.

பாலஸ்தீன தியாகிகளுக்கு

எங்கே நான் சென்றாலும்
எனதருமை பாலஸ்தீனமே
உன் அவமானம் என் இதயத்தை
சுட்டெரிக்கும்
ஆணால் ஆறுதல்கள் உண்டு
உனது கம்பீரம் என்னை நிமிரச் செய்யும்
உனது நேசம் என்னோடு நடந்துவரும்
எனது முச்சுக்காற்றில்
உனது ஆரஞ்சு தோட்டத்தின் வாசம் வீசும்
நான் நேரில் கண்டிராத நண்பர்கள்
என்னோடு எப்போதும் உடனிருப்பர்
நான் கை கொடுத்து குலுக்காத
அவர்கள் கரங்கள் என் கரத்தை
வலுப்படுத்தும்
அந்நியபூமியின் அக்கறையற்ற
நெடுஞ்சாலைகளில்
அடுத்தவர் நகரங்களின் அறிமுகமில்லாத
வீதிகளில் என்று
எங்கெல்லாம் எனது ரத்தப்பதாகையை
உயர்த்துகின்றேனோ அங்கெல்லாம்
பாலஸ்தீனக்கொடி பட்டொளி வீசிப்பறக்கும்
எனது எதிரிகள் ஒரு பாலஸ்தீனை அழித்திருக்கலாம்
எனது மணத்துயர் எண்ணற்ற
பாலஸ்தீனங்களை படைத்திருக்கும்.

கேட்காதே

கேட்காதே

எனது பழைய நேசத்தை

இப்போது கேட்காதே

எனது உலகத்தின் ஒளி

நீ மட்டும்தான்

நீ இருப்பதனால் உலகின்துயர் அனைத்தும்

ஒரு பொருட்டல்ல

உனதழகு வசந்தத்தின் வண்ணங்களை

நிரந்தரமாக்கும்

மின்னும் தாரகைகள் உனது இருகண்கள்

நீ மட்டும் என்னோடு இருந்துவிட்டால்

எனது விதி எனது கையில்

என்றெல்லாம் நினைத்திருந்த காலத்தில்

நான் உன்னிடத்தில் கொண்டிருந்த

எனது பழைய நேசத்தை

இப்போது கேட்காதே

இப்போது எனக்குப் புரிகிறது

அவையெல்லாம் ஒரு நம்பிக்கையே

இப்போது எனக்குப் புரிகிறது

அவையெல்லாம் ஒரு கனவே

இப்போது எனக்குப் புரிகிறது

அவை செயலுக்கம் கொண்ட தாகமல்ல

அவையெல்லாம் சுற்பனையே

சில உதிரிப்பூக்களே

காதலல்ல!

இருண்ட சகாப்தங்களின் தறிகளில்
பட்டாய், பீதாம்பரமாய் நெய்தெடுத்த
புரிந்து கொள்ள இயலாத ஒடுக்குமுறை
நமது வாழ்வு
வீதிகளின் ஓரத்தில்
சந்தைகளில்
மனித சதை விலைபோகும்
அழுக்குப் படிமங்களாய்
குருதி தோய்ந்த மனிதசதை விலைபோகும்.
வேறுதிசையில் நோக்குவது
எப்படி எனக்கு சாத்தியமாகும்

உனதழகு ரத்தினங்கள் புரண்டோடும்
நதியாய் இருக்கலாம்
ஆனால் இப்போது எனக்குப் புரிகிறது
அடைய வேண்டும் என்ற தாகம் எனக்கில்லை.
என்னிடமிருப்பதெல்லாம் சில கற்பனைகளே
சில உதிரிப் பூக்களே, காதலல்ல
கேட்காதே
எனது பழைய நேசத்தை
இப்போது கேட்காதே!

காட்சி

பாதை, நிழல்கள், மரங்கள்

இலக்குகள், சுதவு, பரந்துகிடக்கும் பலகணி
பலகணியில் நிலவு தன் மாரைத் திறப்பாள்
சுச்சை மெல்ல விலக்கி

மார்பை வெளிக்கொணரும் பெண்போல
மெதுவாக நிலவு தன் மாரைத் திறப்பாள்
ஒளிவீசும் பலகணியில் நைல் நிழல் படியும்
நைல் என்னும் ஏரி

ஏரியில் சிலகணம் மிதந்து வந்த குமிழ்
தல்லாடி தல்லாடி காற்றில் உடைந்து மறையும்
மெதுவாக

மிகமிக மெதுவாக

என் கோப்பையில்

மதுவின் குளிர்ந்த நிறம் நிரம்பும்

மெதுவாக

மிக மெதுவாக

மதுக் கிண்ணம், மணம், உன் ரோஜாக் கரங்கள்

தொலைவில் ஒரு கனவின்

மெல்லிய பிம்பம்

மெதுவாக

மிக மெதுவாகத் தோன்றி

விரைந்து மறையும்

மெல்ல

மெல்ல மெல்ல

என்று நீ முணுமுணுப்பாய்

நெஞ்சம் நேசம் மிகுந்த வார்த்தைகளை

உச்சரிக்கும்

நிலவு தாழ்ந்து குனிந்து மூச்சுவிடும்

மெதுவாக

மிக மெதுவாக

இன்னும் மெதுவாக...

டாக்காவிலிருந்து திரும்பியபோது

கசந்துபோன தேன்
மட்கிவரும் இலைகள்
பிளவுண்ட உதடுகள்
புல்வெளியில்
உறைந்துபோன ரத்தம்
கருவாய் உருவானபோதே
புதைக்கப்பட்ட குழந்தை
நெளிந்துபோன பித்தளை வளையல்கள்
கிழிக்கப்பட்ட புன்னகை
ஒவ்வொரு மரத்திலும்
ஆணியில் அறையப்பட்ட வானம்பாடிகள்
வானத்தை பிரதிபலிக்கும் நதிகள்
நதிகளில் புலிகளின் உறுமல்
மழைக்காலம் மண்ணின் நிறத்தை
மீட்டுத் தருமா?
வேதனை என்னை இன்னும்
எரிவது எத்தனை நாளோ?

பயணக் கதை

1. பீகிங்

நான் பிரம்மாண்டம்
அறுபது கோடியின் வலிமை
பாமீரைக் காட்டிலும் உயரம்
ஸ்டெர்பிகளைக் காட்டிலும் விரிந்த பரப்பு
பள்ளத்தாக்குகள்
சமவெளிகள்
அடர்ந்த கானகங்கள்
கருத்த பட்டு இரவுகளின்
மகோன்னதம் நான்
சமுத்திரங்களின் பெருக்கு நான்
விடியல் சிறுத்தைகளின்
கடிவாளம் என் கையில்
இயற்கையின் தொட்டில்
எனது மடி
கனவுகளின் நிதர்சனம்
எனது இலக்கு.

2. சின்கியாங்

போர் முரசங்கள் அனைத்தையும்
ஒன்று சேர்த்து எரித்துவிட்டோம்
மரணச் சமவெளியில் விரையும்
வீரன் எவனையும்

இனிக் காண முடியாது
இனி இங்கு துயரங்கள் இருக்காது
அன்னையர்கள்
சகோதரிகள்
மனைவிமார்கள்
சிந்திய நள்ளிரவுக் கண்ணீர்
வெறுப்பின் சுவாலைகளை
நிரந்தரமாய் அணைத்து விட்டது
மிருகபயம் இறந்துபோனது
மூடத்தன வல்லாறு மரணமுற்றது
படுகொலைகள் இனி இல்லை
குருதிப் பெருக்கு இனி இல்லை
சொர்க்கத்தின் வெளிச்சத்தில்
உலகம் ஒளிக்கிறது
கொண்டாடுவோம்!

பாடல்

கனவுகள்...

இலக்குகள்...

நெஞ்சம் நிறைந்த நேசம்

மதிமயக்கும் பேரழகு

நதிக்கரையின் பனிப்படலம்

சுந்தரமான இரவுகள்

நீலம்பாய்ந்த புல்வெளிகள்

ஓய்வற்று ஓடும் பேரண்டம்

கனவுகள்.....

இலக்குகள்.....

அஞ்சாமை

மன உறுதி

தியாகம்

காயப்படுத்தும் வாழ்க்கைப் பாதைகள்

செங்குத்து ஏற்றங்கள்

கல்லில் செதுக்கிய நினைவுகள்

கனவுகள்.....

இலக்குகள்.....

தோழமை

மலர்களின் பூரிப்பு

காலச் சுழற்சியில்

புதிய தினத்தின் பிறப்பு

ஏக்கங்கள்

தாகங்கள்

கனவுகள்.....

இலக்குகள்.....

இரவு அலைகளின் எழுச்சி

வர்ணம் பூசிய வானம்

வாழ்வின் உயிர்த்துடிப்புடன் கடைத்தெருக்கள்

வார்த்தைகள்

செயல்பாடுகள்

கனவுகள்.....

இலக்குகள்.....

வருகை

எனது கதவுகள் எப்போதும் திறந்திருக்கும்
நான் தனித்திருப்பதில்லை
முதலில் மாலை வரும்
மனதில் பாரத்துடன் கவலை கொண்டு
மாலை வரும்
பிறகு இரவு வரும்
தனது நைந்துபோன நிலையை
நட்சத்திரங்களிடம் கொட்டி அழுது
ஆறுதல் அடையும் ஆசையோடு
இரவு வரும்
காலை வந்து வெந்த புண்ணில்
வேல் பாய்ச்சும்
நினைவுகள் என்னும் வெந்த புண்ணில்
வேல் பாய்ச்சும்
நண்பகலின் கையிடுக்கில்
நெருப்பு நாகங்கள் மறைந்திருக்கும்
இவையெல்லாம் என்னைக்காண வருகைதரும்
தத்தமது விருப்பம்போல் வந்துபோகும்
அவை எனக்கு ஒரு பொருட்டல்ல
எனது நினைவுகள் இருக்கும் வேறிடத்தில்
பரந்த கடல்களுக்கு அப்பால்
காயம்பட்டு, குருதி கொட்டும்
எனது பூமியில்
எனது தாயகத்தில்

கல் மழை

பார்வை நூல் அறுந்துபோனது
சூரியனும் சந்திரனும் ஆயிரம் சுக்கல்களாய்
நொறுங்கிக் கொட்டின
இனி என்றும் வெளிச்சம்
இருக்கப் போவதில்லை
வேட்கையின் பாதை
எனது இதயத்தைப் போலவே
பாழ்பட்டுப் போனது
வேதனையின் ஊர்வலம்
இனி எங்கே செல்லும்
துயரத்தின் தோட்டத்தை
இனியார் பராமரிப்பர்
எனது கண்களில்
பனித்துளிகள் மீதமில்லை
மூடத்தனம் முற்றுப்பெற்றது
கல்மழை நின்றுபோனது
நேசம் கொண்டோர் உடுகளை
அழுக்கு அரித்து விட்டது
குருதியில் தோய்ந்த
எனது பதாகை கிழிந்துபோனது
மரணத்தை உருவாக்கும்
அன்பின் மதுரசத்தை யார் குடிப்பார்?

விண்ணப்பம்

ஆண்டவனே,
நீ எமக்களித்த உறுதிகளை நினைவு கொள்
கண்ணியமும், கம்பீரமும்
மனிதர் வாழ்வில் நிறைந்திருக்கும் என்று சொன்னாய்
எங்கள் பாழ்பட்ட நிலையை
கொஞ்சம் பார்
இந்தபூமி எமக்களித்த
பரிசுகளைக் கொஞ்சம் பார்.
பசியும் பட்டினியும் அவமானமும்
அன்றாட ஒழுங்கு நியதிகளாய்
அடைபட்ட மிருகங்கள் போல
எலும்புக்குள் நடுங்கும் எம்மைப் பார்.
ஆஸ்திகளும் அதிகாரங்களும்
நாங்கள் நாடவில்லை
கண்ணியமாய் சாப்பிட்டு
ஏதேனும் கந்தல் கொண்டு
நிர்வாணம் மறைத்திருந்தால் போதும்
எங்கள் விண்ணப்பம் செவிமடுத்தால்
நீ சொல்வதெல்லாம் செய்வோம்
இல்லையெனில் நாங்கள்
வேறுதெய்வம் பார் த்துக்கொள்வோம்.

நாய்கள்

தெருநாய்கள்

பிறவியிலேயே சபிக்கப்பட்ட பிச்சைக்காரர்கள்
காலம் ஆரம்பம் ஆனமுதற்கொண்டு
நிந்திக்கப்படுவதே அவற்றின் வாழ்வு நியதி
பாழ்பட்டுப் போவதே பரிசு
இரவுகள் நரகங்களாய் இருக்கும்
பகல் இன்னும் பயங்கரம்

குப்பைக் கூளமும் கழிவுகளும் அவற்றின் வசிப்பிடம்
தூக்கம்-அதைத் தூக்கம் எனச் சொல்வது
சரிதானென் றால்-சாக்கடைகளில் சகதிகளில்
அதிருப்தியின் சிறுகீற்றை அவற்றிடம் காணும்போது
சிறிய ரொட்டித்துண்டை காட்டுங்கள் போதும்
ஒன்றையொன்று குதறித் துப்பிவிடும்
யார் வேண்டுமானாலும் எட்டி உதைக்கலாம்
பெரும்பாலும் பட்டினியால் மாண்டுபோகும்
அவற்றின் இழிவான இருப்பை
யாரேனும் உணர்த்தி விட்டால்...
அவைமட்டும் கலகம் செய்து
அகம்பாவம் கொண்ட மனிதனுக்கு
ஒருபாடம் புகட்ட முடிவுசெய்தால்...
அவனது ஆடம்பர ஆடைகளை கிழித்தெறிந்து
எலும்பில் பல் புதைத்து
கடித்து இழுத்தால்...

அன்பிற்கு சிறை

தூக்குக் கயிற்றை ஆபரணமாய்
அனிந்து கொண்டு
பாடல்கள் பாடிக் கொண்டிருப்பர்
தம்மைப் பிணைக்கும் விலங்குகளால்
தாளம் தட்டி நடனக் கலைஞர்கள்
தம் நாட்டியத்தை நிகழ்த்தியிருப்பர்.
நாம் எதிலும் சேராமல்
வீதியோர்ப் பார்வையாளராய்
ஊமைகளாய் அழுதிருப்போம்!
வீடுகளுக்கு திரும்பி அடையும்போது
ரத்தச்சிகப்பு மலர்களெல்லாம்
வெளிரிப்போய் மரணக்களை கொண்டிருக்கும்
இதயம் என்பது இருந்த இடத்தில்
வலிமட்டும் மீந்திருக்கும்.
நம் கழுத்தில் ஒரு கற்பனைக் கயிறு
சுருக்கிட்டு இருக்கும்
நமது அன்பு ஒருநாள் நம்மையும்
விலங்கிட்டு அதே ஊர்வலத்தில்
இழுத்துச் செல்லும்.

மொஹஞ்சதாரோ

காலம் ஓடுவதில்லை
பாகிஸ்தானில் காலம் ஓடுவதில்லை
கடந்தகாலமே நிகழ்காலமாயும் தொடரும்
ஏனைய ஆசிய தேசங்களில் போல
ஆப்பிரிக்க தேசங்களில் போல
பாகிஸ்தானிலும் காலம் ஓடுவதில்லை
கடந்த காலமே நிகழ்காலமாயும் தொடரும்
கடந்த காலத்தில்...
மனிதகுலம் மறந்துவிட்ட
வரலாறு மறந்துவிட்ட
கடந்த காலத்தில்
கால ஓட்டம் என்பது இல்லை
காலம் நிரந்தரமாய் நின்றிருக்கும்
பெயரற்ற ஞானிகளின் கல்லறைகள்
எந்த லட்சியத்திற்கும் யாரையும்
அணி திரட்டாத
அவர்களது பொத்தல் பதாகைகள்
மனிதகுல அறியாமை இருள்நீக்க
ஒளிவந்து உதவாத
அவர்களது மண் விளக்குகள்
என்று இறந்த நகரத்தில்
காலம் நிரந்தரமாய் நின்றிருக்கும்
இறந்த நகரத்தின்

பண்ட பாத்திரங்கள்,
 ஆயுதங்கள்,
 கழிவறைகள்
 எல்லாவற்றுக்கும் தலைமை தாங்கி
 காலம் கடந்து நிற்கும் யாளி
 யாளி தவிர யாரும்
 சகாப்தமாய் மாறுவது இல்லை
 சகாப்தம் என்றால் அது ஓர் நினைவு
 நினைவு என்றால் காலஓட்டத்தில்
 ஒரு கட்டத்தை பற்றித்தான்
 ஆனால் கடந்த காலத்தில்
 கால ஓட்டம் என்பது இல்லை
 காலம் நிரந்தரமாய் நின்றிருக்கும்
 சாலமென்பதில்லாத மாமலைகளில்
 நிரந்தரமாய் உறைந்திருக்கும் பணிப்பாறைபோல்
 சாலமென்பதில்லாத பாலைவனத்தில்
 நிரந்தரமாய் நிறைந்திருக்கும் மணல்மேடுகள் போல்
 காலமென்பதில்லாத பெருங்கடலில்
 நிரந்தரமாய் புரண்டிருக்கும் அலைகள்போல்
 கடந்த காலத்தில் காலம்
 நிரந்தரமாய் நின்றிருக்கும்
 அந்த நிரந்தரத்தின் நிசப்தத்தில்
 எழுதப்பட்டு கிளம்பும்
 காலத்தின் இசைமுழக்கம்
 டாறைகளின் இடுக்கில்
 மறைந்திருக்கும் சுருப்பையில்
 தனிமையிலே பொங்கிவரும் நீருற்றாய்
 கிளம்பிவரும் காலத்தின் இசைமுழக்கம்
 நாட்டியப் பெண்ணின் மகிழ்ச்சி ததும்பும்
 அவயங்கள் போல
 இயக்கமில்லா யாளியை புறம் ஒதுக்கி
 கடலை நோக்கி குதூகலத்துடன்

நடனமாடி நகர்ந்து செல்லும்
 நதிநீர் போல
 காலத்தின் பிறப்பிற்குப் பின்
 சமவெளியெங்கும் எழுந்தன நகரங்கள்
 நகரங்கள் ஈர்த்தன மானுடக் கூட்டங்களை
 முடிவில்லாத அணிவகுப்பாய்
 மானுடப் பாதங்கள் மலையிறங்கி
 நகரம் சேர்ந்தன
 காலம் சுழன்றது
 கடந்தகாலம் எனும் யாளி
 காலத்தை தனது முரட்டு குளம்புகளில்
 மிதித்து காலத்தை தன்னைச் சுற்றி
 சுற்றிக்கொண்டு சிறைப்படும்
 ஏற்றத்தின் முடிவற்ற புலம்பலாக
 மாட்டுவண்டியின் தடதடப்பாக
 நூல்நூற்கும் ராட்டையின் ரீங்காரமாக
 காலம் ஓடும்
 வெளிச்சமும் இருளுமாய்
 கோடைகாலமும் குளிர்காலமாய்
 மாறி மாறி காலம் ஓடும்
 காலச்சக்கரத்தின் சுழற்சிக்கு நிகராய்
 மானுடக் கூட்டம் தன் சக்தியைக் காட்டியது
 கட்டிடங்கள்
 தோட்டங்கள்
 ஓவியங்கள்
 ரத்தினக் கம்பளங்கள்
 அணிகலன்கள்
 இசை
 என அற்புதங்களையும் அழகுகளையும்
 மானுடக்கூட்டம் படைத்தெழுப்பியது.
 ஆனால் எல்லாம் தத்தமது வட்டத்திற்குள்
 சுற்றி வந்தன.

நாட்டியப்பெண் தனது அங்கங்களின்
 சுழற்சிக்குள் சிறையிருந்தாள்.
 ஆவலோடு காணும் கண்களில் பார்வை
 மூடுண்ட வட்டத்திற்குள் சுழன்று நிற்கும்
 காலச்சக்கரம்தான் விதி
 காலச்சக்கரம்தான் வழிமுறை
 அதன் இனம்புரியாத சக்தி
 அனைத்து அழகுகளையும் அழகச்செய்யும்
 மாநகரங்களை மட்கிப் பொடியாக்கும்
 சிறுமதியாளர்கள் போராட்டத்தைப் புறக்கணிப்பர்
 செக்குக்குள் தாமே தலைகொடுப்பர்
 தமக்கு விதிக்கப்பட்ட நாட்களை விரிவாக்க
 போராட்டத்தை புறக்கணிப்பர்.
 காலச்சக்கரம்தான் விதி
 செக்குதான் நம்மைப் பிடித்த பிணி
 அச்சம், ஆசை, வலி, வயோதிகம்
 கருணையோடு கூடிய மரணம்
 கருணை என்பதே இதயத்தில் இல்லாத
 கொடுங்கோலன்

எண்ணற்ற மாந்தர்கள்
 பல நூற்றாண்டாய் சொல்லாது வைத்திருந்த
 துயரங்கள்
 கனவுகள்
 உணர்வுகள்
 ஏக்கங்கள்
 சங்கிலிகளை தகர்த்தெறிந்தது
 பழைய சக்கரங்களை உடைத்தெறிந்தது
 முனைப்பு கொண்ட இயக்கத்தை கட்டவிழ்த்தது.
 சக்கரங்கள் இருப்புப் பாதையில் உருண்டோடின
 தார்ச்சாலையில் விரைந்தோடின
 ஆலைகளில் சுழன்றோடின

காலமற்ற மலைகளை
 வெடிமருந்து தகர்த்தெறிந்தது
 சக்தியை வெளிக்கொணர்ந்தது
 காலமற்ற மண்ற் பரப்புகளை
 டிராக்டர்வண்டிகள் உழுது புரட்டின.
 தண்ணீர் உள்ளே வர அனுமதித்தன
 ஆண்களும் பெண்களும்
 இளைஞர்களும் யுவதிகளும்
 விதி, கர்மா, சாஸ்திரம், சம்பிரதாயம்
 என்ற தளைகளிலிருந்து விடுதலை பெற்றனர்.
 நாட்டியப் பெண்ணின்
 இளமை பொங்கும் அழகிய உடலில்
 ஆனந்தம் ததும்பி நிற்கும்
 ஆடையில் வரைந்த சித்திரமாய்
 சுவற்றில் தொங்கும் ஓவியமாய்
 யாளி மாறிப்போகும்.
 ஆனாலும்
 கடந்த காலமே நிகழ்காலமாகத் தொடரும்.
 முகங்களில்
 முகவரிகளில்
 சாஸ்திரங்களில்
 சடங்குகளில்
 சம்பிரதாயங்களில்
 பெயரற்ற ஞானிகளின் கல்லறைகளில்
 பசியில்
 பிணியில்
 தேவைகளில்
 உதிர்ந்து விழும் முதுமையில்...
 கடந்தகாலமே நிகழ்காலமாகத் தொடரும்.
 காலமற்ற பெருவெளியில்
 புதிய காலத்தின் பிறப்பு
 எல்லா பிறப்பையும் போல

நம்பிக்கை

அச்சம்,

ஆனந்தம்

ஐயம் எல்லாம் கொண்டு

புதிய காலத்தின் பிறப்பு

புதிய காலத்தின் பிறப்பு

ஒரு சிறிய கொடியை உயர்த்திப் பிடிக்கும்

பாகிஸ்தானில்

புதியகாலத்தின் பிறப்பு

ஒரு சிறிய கொடியை உயர்த்திப் பிடிக்கும்

அச்சம்

பஞ்சம்

பசி

பட்டினி

துயரம்

மானுட இதயங்களின் மரணம்

ஆகியவற்றின் பதாகைக்கு எதிராக.

புதிய காலத்தின் பிறப்பு

ஒருசிறிய கொடியை உயர்த்திப் பிடிக்கும்..

யோர்வீரனுக்கு ஒரு அஞ்சலி

விழி

என்னருமை மகனே

புழுதியிலிருந்து எழு

கருத்த இரவு நம்மைக் கடந்துவிட்டது

இளம் நீல சால்வையைக் கொண்டு

உனது படுக்கையை நான் விரித்துள்ளேன்.

எனது கண்ணீர் முத்துகள்

உனது படுக்கையை புனிதமாக்கும்.

வானம் உனது பெயரின்

உன்னத ஒளியில் பளபளக்கும்

புழுதியிலிருந்து எழு

என்னருமை மகனே

விழி

காலைக் கதிரவனின் பொன்னிற கதிர்களில்

கூரைகள் எல்லாம் பளபளக்கும்

கருத்த இரவாய் எனது இல்லம்

உனது வருகைக்கு காத்திருக்கும்

உனது அன்புச் சகோதரர்கள் போல

உனது அழகிய மணமகள் போல

கருத்த இரவாய் எனது இல்லம்

உனது வருகைக்கு காத்திருக்கும்

விழித்திடு மகனே

உனது அருமைபூமி

பாழடைந்து கிடக்கிறது
சமத்துவமற்ற தேசத்தின் சிம்மாசனத்தில்
சர்வாதிகாரிகள் அமர்ந்திருக்கின்றனர்
இன்னும் உறக்கம் ஏன்?
புழுதியில் கிடக்கும் என் மகனே
விழி
பிடிவாதம் கொண்ட என் மகனே
விழி.

சமர்ப்பணம்

இன்றைய தினத்திற்கு
இன்றைய தினத்து வேதனைக்கு
வாழ்வெனும் நித்திய தோட்டத்தில்
கோபம் கொண்டு மலரும் வேதனைக்கு
மஞ்சள் இலைகள் நிரம்பிய கானகத்திற்கு
மஞ்சள் நிறமாய் மாறும் இலைகள் நிரம்பிய
கானகமாம் எனது தாயகத்திற்கு
வேதனைகள் நிரம்பிவழியும் எனது தாயகத்திற்கு
வாழ்க்கை உதிர்ந்த குமாஸ்தாக்களுக்கு
செல்லரித்த அவர்தம் இதயங்களுக்கு நாக்குகளுக்கு
தபால்காரர்களுக்கு
ரிக்ஷாகாரர்களுக்கு
ரயில்வே ஊழியர்களுக்கு
ஆலைகளில் உழைக்கும் பசிகொண்ட பாட்டாளிகளுக்கு
பூவுலகின் அதிபதி
அனைத்திற்கும் உரிமையாளன்
ஆண்டவனின் பிரதிநிதி
விவசாயிக்கு
கால்நடைகளை கொடுங்கோலர் பறித்துச்செல்ல
அழகிய மகளை கொள்ளையர்கள் கவர்ந்துச் செல்ல
சூண்டு நிலத்தையும் வட்டிக்கடைக்காரன் கொண்டுச்
செல்ல

ஃமிச்சம்மீதிகளை அரசாங்கம் வரியாய் எடுத்துச் செல்ல
 தலைப்பாகையையும் தறுதலைகளிடம் பரிசொடுத்து
 திகைத்து நிற்கும் விவசாயிக்கு
 தூக்கமென்பதை மறந்து போன தரய்மார்களுக்கு
 இரவு முழுவதும் சொல்லத்தெரியாத வேதனையில்
 சினுங்கி அழும் குழந்தைகளை
 தளர்ந்த கைகளில் ஏந்தியபடி
 தூக்கமென்பதை மறந்துபோன தரய்மார்களுக்கு
 ஜன்னல்களில், வாசல்களில் எந்தவித பயனும்ன் ி
 பார்வை நிலைகுத்தி நின்று
 கண்கள் களைத்துப் பூத்துப்போன
 அழகிய இளம் பெண்களுக்கு
 மனைவிகளுக்கு
 கணவன்மார்களின்
 காதலற்ற போலிப் படுக்கையை அலங்கரித்து
 உடலும் உள்ளமும் ஓய்ந்துபோன
 மனைவிகளுக்கு
 சன்னல்களுக்கு
 நகரின் குறுக்கும் மறுக்கும் செல்லும்
 வீதிகளுக்கு, சந்துகளுக்கு
 நிலவுதான் அழகுமுகம் பார்க்கும்
 வீதியின் அழுக்கு மண்ணுக்கு
 வளையல்களின் சங்கீதத்திற்கு
 காதோரம் சுருண்டு ஆடும்
 நறுமணம் கமழும் கூந்தலுக்கு
 மாணவர்களுக்கு
 தமது சிறிய விளக்குடன்
 பயணம் புறப்பட்டு
 மீண்டும் வீடுவந்து சேராதோர்க்கு
 உன்னதமான் கல்வி ஒளியை தேடிச் சென்று
 முடிவில் மையிருட்டையும்
 முடிவில்லா இரவையும் பரிசாய் பெற்றோருக்கு
 சிறைப் பறவைகளுக்கு

நானைய தினத்தின் நம்பிக்கையை
பொன்றகையாய் நெஞ்சில் அணிந்து
சிறைச்சாலையின் வலிகொடுக்கும் காற்றின்மூலம்
வழிகாட்டும் தாரகைகளுக்கு
தனது இதழ்களை உதிர்த்துச் சிந்தி
நறுமண செய்தியை பரப்பும் மலர்களைப்போல
நாளையை அறிவிக்கும் தூதர்களுக்கு
ஒரு சிறு தூசி

ஃபெய்ஸ் அஹ்மத் ஃபெய்ஸ்

ஃபெய்ஸ் அஹ்மத் ஃபெய்ஸ், இருபதாம் நூற்றாண்டில் இந்திய துணைக் கண்டத்தில் தோன்றிய மகாகவிஞர் ஒருவர். இடதுசாரி இயக்கங்கள் தந்த கவிஞர்களில் பாப்லோ நெருதாவுக்கு இணையாக மதிக்கப்படுபவர். பாப்லோ நெருதா போல, கேப்ரியல் கார்ஸியா மார்க்யெஸ் போல, பாரதியார் போல தேர்ந்த இலக்கிய விற்பன்னர்கள் முதற்கொண்டு சாமானிய ரசிகர்கள் வரை சகல பகுதி மக்களையும் ஆட்கொண்டவர். கவிதை வளம் பொருந்திய உருது மொழியில் காலிப் இக்பால் பாரம்பரியத்தில் வந்தவர்தாம் என்றாலும், தனக்கென்று தனித்துவம் மிக்கதொரு நடையும் பாணியும் கைவசப் பெற்றவர். உருது மொழிக்கே உரிய சிறப்பான கஜல் வடிவ பாடல்களில் சமகால பிரச்சினைகளை, அவலங்களை, கோபங்களை தாகங்களை, போராட்டங்களை, வடிவ அழகு சிதையாமல் பிரதிபலித்தவர்.

சவுத் ஏசியன் புக்ஸ்
